আলপিক্ ফাইনান্স লিমিটেড্

বনাম

পি. সদাশিবন্ এবং অন্যজণে

ফেব্রুআরী 16, 2001

[এস্. রাজেন্দ্র বাবু এবং কে. জি. বালক্রিষ্ণন, ন্যায়মূর্ত্তিদ্বয়]

দণ্ড সংহিতা, 1860/ফৌজদারী কার্য্যবিধি সংহিতা, 1973— ধারা 420, 406, 423, 424 কু ধারা 120-B/93, 482 সহিত পাঠ করাযাএ — দন্ত চিকিৎসা নিমিত্ত চৌকির ভড়াসূত্রে ক্রয়— উত্তরদাতামানঙ্ক দ্বারা ঋণদাতা কম্পানীকু ভড়া কিস্তি প্রদান করিবারে খিলাপ — উত্তরদাতাঙ্ক পরিসররু কিছি চৌকি নমিলিবা — অপরাধিক বিশ্বাসঘাতকতা এবং আত্মসাত জনিত অভিযোগ— উচ্চ ন্যায়ালয় ফৌজদারী কার্য্যানুষ্ঠানকু রদ্দ করিছন্তি— নির্ণ্ণয় হোইছি, দখল মিআদি অনুমতি চুক্তি করিবা সময়রে উত্তরদাতামানঙ্ক দ্বারা কৌণসি ইচ্ছাকৃত মিথ্যা বিবরণী প্রদান কিম্বা ঠকেই প্রলোভন করাযাইনথিলা— ফৌজদারী কার্য্যানুষ্ঠানকু রদ্দ করিবা ন্যায়সঙ্গত থিলা ।

আবেদনকারী, এক অণ-ব্যাঙ্কিঙ্গ ঋণদাতা কম্পানী, উত্তরদাতাঙ্কু, যেউঁমানে এক দন্ত চিকিৎসালয় চলাউথিবা ন্যাসর ন্যাসী থিলে, এক দখল মিআদি অনুমতি চুক্তি মাধ্যমরে 100 টি হাইড্রোলিক্ পরিচালিত দন্ত চিকিৎসা নিমিত্ত চৌকির ক্রয় পাইঁ 92,50,000/- টঙ্কা আর্থিক সহায়তা প্রদান করিথিলা । উত্তরদাতামানে আবেদনকারীঙ্কু ত্রৈমাসিক ভড়া দেবাকু বাধ্য থিলে । উত্তরদাতামানে ভড়া পইঠ করিবারে খিলাপ করিথিলে । আবেদনকারীঙ্ক স্থল পরিদর্শনপরে, উত্তরদাতাঙ্ক পরিসররু কিছি চৌকি নিথিবা জাণিবাকু পাইথিলে । আবেদনকারী, মুখ্য মহানগর দণ্ডাধিকারীঙ্ক পাখরে আই.পি.সি.র ধারা 120-B সহিত পাঠ করাযাউথিবা ধারা 420, 406, 423, 424 অনুযায়ী অপরাধিক বিশ্বাসঘাত এবং সম্পত্তির আত্মসাত্ করণ পাইঁ অভিযোগ করিথিলে । আবেদনকারী মধ্য সিআর.পি.সি. র ধারা 93 অনুযায়ী উত্তরদাতাঙ্ক পরিসররু সম্পত্তি তলাসী এবং জবত পাইঁ পরওানা জারি করিবাকু এক আবেদন করিথিলে । দণ্ডাধিকারী, উত্তরদাতামানঙ্কু ডাকরা এবং তলাসি পরওানা জারি করিথিলে । প্রতিবাদীমানে সিআর.পি.সি. র ধারা 482 অনুযায়ী উচ্চ ন্যায়ালয়রে এহি কার্য্যানুষ্ঠানকু আপত্তি করিথিলে । উচ্চ ন্যায়ালয়, দণ্ডাধিকারীঙ্ক পাখরে চালুথিবা কার্য্যানুষ্ঠানকু রদ্দ করিদেইথিলে এবং তলাসি পরওানা জারি অনুযায়ী পোলিস দ্বারা জবত হোইথিবা সমস্ত সম্পত্তি ফেরস্ত করিবাকু আবেদনকারী কম্পানীকু নির্দ্দেশ দেইথিলে ।

এহি ন্যায়ালয়রে আবেদন করি, আবেদনকারী যুক্তি দর্শাইথিলে যে অভিযোগ পত্ররে থিবা অভিযোগগুড়িক আই. পি. সি. র ব্যবস্থা অনুযায়ী উত্তরদাতাঙ্ক দ্বারা অপরাধিক বিশ্বাসঘাতকতা কিম্বা ঠকেই এবং সম্পত্তির আত্মসাত্ করণকু স্পষ্ট ভাবরে দর্শাযাইছি ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା; ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆର୍ଥିକ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି କାରବାର ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା; ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପରିଶୋଧ କରାଯାଇଛି; ଦେୟରେ ହୋଇଥିବା ଖିଲାଫ ଇଚ୍ଛାକୃତ ନଥିଲା; ଆତ୍ମସାତ୍ କରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରତାରଣାର କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା; ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥହାନି କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ହଟାଯାଇ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ **1. 1** ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଶରୀର, ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ସମ୍ମାନର କ୍ଷତି ସହନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ ଉଭୟ ଦେୱାନୀ ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିକାର ପାଇପାରିବେ । ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ଆଘାତ, ଦେୱାନୀ ଦାବି କରିବାର ଆଧାର ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ କିଛି ଅପରାଧର ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟ ଗଠନ କରିପାରେ । ଯେତେବେଳେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମ୍ପତ୍ତି କାରବାର ସହିତ ଜଡିତ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, ପୀଡ଼ିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷତି କିମ୍ବା କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାର ଅଧିକାର ଥାଇପାରେ ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ, ଅପରାଧିକ ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା କିମ୍ବା ଠକେଇ ଅପରାଧ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆଇନ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ । ପ୍ରତାରଣା କରିବା ହେଉଛି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଏକ ମିଥ୍ୟା କଥାକୁ ସତ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଇବା, ଏବଂ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତାରଣା କରୁଛନ୍ତି, ସେ ନିଜେ ଜାଣନ୍ତି କିମ୍ବା ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ସେହି କଥାଟି ମିଥ୍ୟା ଅଟେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଅପରାଧ କରିବା ସମୟରେ ପ୍ରତାରଣା କରିବା ଏବଂ ଅସାଧୁ ମନୋଭାବ ରହିଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କୌଣସି ଇଚ୍ଛାକୃତ ମିଥ୍ୟା ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବାର କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଗରେ ଏପରି କୌଣସି ଆରୋପ ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କୌଣସି ଠକେଇ କିମ୍ବା ଅସାଧୁ ପ୍ରଲୋଭନ ଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ଏହା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତ ଆଇନ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଯେ, ଜଣେ ସଚ୍ଚୋଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଚୁକ୍ତି କଲାବେଳେ ତାହା ପୂରଣ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ଚୁକ୍ତିରୁ ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ଉଠାଇବା ପରେ ଦେୟ ପରିଶୋଧ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଏ, ତେବେ ତାହା ସର୍ବଦା ପ୍ରତାରଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଏପରି କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ନାହିଁ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କୌଣସି ପ୍ରତାରଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଲୋଭନ କିମ୍ବା ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ମିଥ୍ୟା ବର୍ଣ୍ଣନା ଦ୍ୱାରା ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ, ଯଦିଓ କିଛି କିସ୍ତିରେ ଖିଲାପ କରିଛନ୍ତି, ମୂଲ୍ୟ ବାବଦକୁ ବହୁତ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପୈଠ କରିଛନ୍ତି ।

1.2. ସମଗ୍ର କାରବାରରେ ପ୍ରତାରଣାର ଏକ ଉପାଦାନ ଠାବ କରିବା କଷ୍ଟକର, ଯେତେବେଳେ କି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି ଯେ, ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ସ୍ତରୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ ଜବତ କରି ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବାର ଏକ ଅସାଧୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖିଥିଲେ । ସିଆର.ପି.ସି.ର ଧାରା **482** ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀମତି ନାଗୱା ବନାମ ବୀରାନ୍ନା ଶିବଲିଙ୍ଗପ୍ପା କୋଞ୍ଜାଲଗି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, **[1976] 3 ଏସସିସି 736;** *ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଭଜନ ଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **[1992] ଏସୟୁପିପି. 1 ଏସସିସି 335**; *ରୂପନ*

ଦେଓଲ ବଜାଜ (ଶ୍ରୀମତୀ) ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମକନୱାର ପାଲ୍ ସିଂ ଗିଲ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ, **[1995] 6 ଏସସିସି 194**; *ମାଧବରାଓ ଜିୱାଜିରାଓ ସିନ୍ଧିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ସମ୍ଭାଜିରାଓ ଚନ୍ଦ୍ରୋଜିରାଓ ଆଙ୍ଗ୍ରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, **[1988] 1 ଏସସିସି 692**; *ତ୍ରିସନ୍ସ କେମିକାଲ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରି ବନାମ ରାଜେଶ ଅଗ୍ରୱାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, **[1999] 8 ଏସସିସି 686** ଏବଂ *ପ୍ରତିଭା ରାଣୀ ବନାମ ସୁରଜ କୁମାର*, **[1985] 2 ଏସସିସି 370**, **ମାମଲାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।**

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 194/2001

22.11.99 ତାରିଖରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଆରଏଲ.ଆର. ପି. ସଂଖ୍ୟା 327/1999 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ପି. ଏସ୍. ମିଶ୍ର, ମଙ୍ଗଳ ଚରଣ ଏସ୍. ଇନ୍ନା ଏବଂ ଏସ୍. ଆର୍. ସେଟିଆ ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ।

ଆର୍. ଭେଙ୍କଟରମଣି, ଏସ୍. ସୁନୀଲ ଏବଂ ସତ୍ୟ ମିତ୍ର ଗର୍ଗ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବାଲକ୍ରିଷ୍ଣନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ କମ୍ପାନୀ ଯାହାର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ମୁମ୍ବାଇରେ ରହିଛି । ଏହା ଭାରତୀୟ ରିଜର୍ଭ ବ୍ୟାଙ୍କର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଏକ ଅଣ-ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ ଆର୍ଥିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ । ଏହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ସହିତ ଭଡ଼ା ସୂତ୍ରରେ ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦେବା ଏବଂ କିସ୍ତିରେ କିଣାବିକା ବ୍ୟବସାୟ ମଧ୍ୟ କରୁଅଛି । ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ହେଉଛନ୍ତି 'ଭିଶ୍ୱେଶ୍ୱରାୟ ଶିକ୍ଷା ନ୍ୟାସ' ନାମକ ଏକ ନ୍ୟାସର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ନ୍ୟାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଉତ୍ତରଦାତା ହେଉଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ନ୍ୟାସୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ନ୍ୟାସ ରାଜୀବ ଗାନ୍ଧୀ ଦନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ନାମରେ ଏକ ଦନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଚଳାଉଛି । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ସହିତ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀ 100 ଟି ହାଇଡ୍ରୋଲିକ୍ ପରିଚାଳିତ ଦନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ନିମିତ୍ତ ବ୍ୟବହୃତ ଚୌକିର କ୍ରୟ ପାଇଁ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ଦେବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ଚୌକିଗୁଡ଼ିକର ମୋଟ ମୂଲ୍ୟ ପାଖାପାଖି 92,50,000/- ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଏକ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଚୁକ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଚୌକିର କ୍ରୟ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ ସହାୟତା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ତ୍ରୈମାସିକ ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ତ୍ରୈମାସିକ ଭାବେ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ପାଇଁ; 7,50,000/- ଟଙ୍କା, ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ ପାଇଁ; 12,50,000/-ଟଙ୍କା; ତୃତୀୟ ବର୍ଷ ପାଇଁ 8,00,000/- ଟଙ୍କା ଏବଂ ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷ ପାଇଁ 6,25,000/- ଟଙ୍କା ଦେବା ପାଇଁ ରାଜିହୋଇଥିଲେ । ଚୁକ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ, ପଟ୍ଟାଦାତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ନିମିତ୍ତ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ଚୌକିଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକାନା ଅଧିକାର, ସତ୍ତ୍ୱ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥ ନିହିତ ରହିବ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଡା ସୂତ୍ରରେ କ୍ରୟ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଅର୍ଥ ପୈଠ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ, ମେସର୍ସ ୟୁନାଇଟେଡ୍ ମେଡିକୋ ଡେଣ୍ଟାଲ୍ ଏକୁଇପମେଣ୍ଟକୁ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଦନ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ନିମିତ୍ତ ବ୍ୟବହୃତ ଚୌକି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନିୟମିତ ଭାବେ ଦେୟ ପଇଠ କରୁନଥିଲେ ଏବଂ କିସ୍ତି ଦେୟ ପଇଠ

କରିବାରେ ଖିଲାଫ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଚେକ୍ କୁ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅସମ୍ମାନ କରିଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରିଛି ଯେ ସ୍ଥାନ ପରିଦର୍ଶନ ପରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପରିସରରୁ କେତେକ ଚେୟାର ନଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନେ ଠକେଇ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଆତ୍ମସାତ୍ କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ସିଆର.ପି.ସି.ର ଧାରା 200 ଅନୁଯାୟୀ, ବାଙ୍ଗାଲୋରର ମୁଖ୍ୟ ମହାନଗର ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରି କହିଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 120-B ସହିତ ପଢ଼ା ଯାଉଥିବା ଧାରା 420, 406 ଏବଂ 423 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି । ସେହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ, ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ସିଆର.ପି.ସି.ର ଧାରା 93 ଅଧୀନରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜବତ କରିବା ପାଇଁ ତଲାସୀ ପରୱାନା ଜାରି କରିବାକୁ ଏବଂ ସେହି ସାମଗ୍ରୀଗୁଡ଼ିକୁ ଅଭିଯୋଗକାରୀ କମ୍ପାନୀକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ।ବିଦ୍ୱାନ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ, କଥିତ ଅଭିଯୋଗକୁ ସଂଜ୍ଞାନକୁ ନେଇ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଡାକରା ଜାରି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସିଆର.ପି.ସି.ର ଧାରା 93 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପରିସରରେ ତଲାଶୀ କରିବା ଏବଂ ମାମଲାରେ ଜଡିତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଜବତ କରିବା ପାଇଁ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ବାଙ୍ଗାଲୋର ସ୍ଥିତ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସିଆର.ପି.ସି.ର ଧାରା 482 ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ହୋଇଥିବା ପରୱାନା ଅନୁଯାୟୀ ପୋଲିସ ଦ୍ୱାରା ଜବତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବେ, ମାନ୍ୟବର ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମାମଲାକୁ ସଂଜ୍ଞାନ ନେବା ଓ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଡାକରା ଜାରି କରିବା ସହିତ, ଖାନତଲାସୀ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଫେରସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ, ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଆଗତ କରିଛନ୍ତି ।

ଆମେ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ । ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀର ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ପି. ଏସ୍. ମିଶ୍ର ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ଯୁକ୍ତି ବାଢିଥିଲେ ଏବଂ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ, ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ସିଆର.ପି.ସି. ର ଧାରା 482 ଅନୁଯାୟୀ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାରେ ବହୁତ ବଡ଼ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀର ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରରେ ଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡିକ ଆଇ.ପି.ସି. ର 120-B ସହିତ ପଢ଼ା ଯାଉଥିବା ଧାରା 420, 406, 423, 424 ଅନୁଯାୟୀ, ଅପରାଧକୁ ଦଣ୍ଡନୀୟ ବୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଛି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ର କେବଳ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ପାଇଁ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା *ମନ୍ଦ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ* ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସମଗ୍ର କାରବାର ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଭଡ଼ା କ୍ରୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ବଡ଼ ଧରଣର ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଦେୟରେ ଯଦି କିଛି ଖିଲାଫ ହୋଇଛି, ତାହା ଇଚ୍ଛାକୃତ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏଥିରେ ଆତ୍ମସାତ୍ କରଣ କିମ୍ବା ଠକେଇର କୌଣସି ଉପାଦାନ ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ହାନି ପହଞ୍ଚାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ବିବାଦୀୟ ସମ୍ପତ୍ତିର କୌଣସି ଜିନିଷକୁ ଲୁଚାଇବା କଥାକୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ।

ବିଚାର ପାଇଁ ଉପୁଜିଥିବା ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନଟି ହେଉଛି, ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ, ମାନ୍ୟବର ଏକକ ବିଚାରପତି ସିଆର.ପି.ସି. ର ଧାରା 482 ଅଧୀନରେ ଥିବା କ୍ଷମତାର ବ୍ୟବହାର କରି ଯେଉଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି, ତାହା ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା କି ନାହିଁ ।

ସିଆର.ପି.ସି. ର ଧାରା 482 ଅଧୀନରେ ଥିବା କ୍ଷମତାର ସୀମା, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ମାମଲାରେ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି । *ଶ୍ରୀମତୀ ନାଗୱା ବନାମ ବିରାନା ଶିବଲିଙ୍ଗପ୍ପା କୋଞ୍ଜାଲଗି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, [1976] 3 ଏସସିସି 736 ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଡାକରା ଜାରି କରିବା ସମୟରେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଅଭିଯୋଗର ତଥ୍ୟ ଯଦି ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ, ତେବେ ଶେଷରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଡାକରା ଜାରି କରୁଥିବା ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇପାରିବ:

(1) ଯେଉଁଠି ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ କିମ୍ବା ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ବୟାନକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କୌଣସି ବି ମାମଲା ପ୍ରମାଣିତ ହେଉନାହିଁ, କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ତଥ୍ୟରୁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅପରାଧର ମୁଖ୍ୟ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ଜଣାପଡୁନାହିଁ;

(2) ଯେଉଁଠି ଏକ ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ଏତେ ପରିମାଣରେ ଅଯୌକ୍ତିକ ଏବଂ ଅସମ୍ଭବ ମନେହୁଏ ଯେ, କୌଣସି ବିବେକବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ସେଥିରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଖୋଜି ପାଇବେ ନାହିଁ;

(3) ଯେଉଁଠାରେ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଡାକରା ଜାରି କରିବାରେ ତାଙ୍କର ବିବେକକୁ ଅଯୌକ୍ତିକ ଏବଂ ମନମୁଖୀ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ଯାହାକି କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥାଇ କିମ୍ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ କିମ୍ବା ଅଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ କରାଯାଇଥାଏ; ଏବଂ

(4) ଯେଉଁଠାରେ ଅଭିଯୋଗରେ ମୌଳିକ ଆଇନଗତ ତ୍ରୁଟି ଥାଏ, ଯେପରିକି, ଆବଶ୍ୟକୀୟ ମଞ୍ଜୁରୀର ଅଭାବ, କିମ୍ବା ଆଇନଗତ ଭାବେ ସକ୍ଷମ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗ ନହେବା ଏବଂ ସେହିଭଳି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାରଣ ।

ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଭଜନ ଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1992] ଏସୟୁପିପି. 1 ଏସସିସି 335, ମାମଲାରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିଥିଲା ଯେ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 161 ଏବଂ 165 ଏବଂ ଦୁର୍ନୀତି ନିବାରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 5 (2) ଅନୁଯାୟୀ ହୋଇଥିବା ଅପରାଧ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ଭଜନ ଲାଲଙ୍କ ବିରୋଧରେ ରୁଜୁ ହୋଇଥିବା ଏଫଆଇଆର୍ କୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଆଇନଗତ ଥିଲା କି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ବଦଳାଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ସେହି କ୍ଷମତାକୁ କେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ, ତାହା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିବା ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବା ସହିତ, ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏଭଳି କ୍ଷମତା ସେତେବେଳେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ, ଯେଉଁଠାରେ ଏଫଆଇଆର୍ ବା ଅଭିଯୋଗରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକ ଏତେ ଅସଙ୍ଗତ ଏବଂ ସ୍ୱଭାବିକ ଭାବେ ଅସମ୍ଭବ ଯେ, ତାହା ଆଧାରରେ କୌଣସି

ଜଣେ ବିବେକୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ରହିଛି । ତେବେ, *ରୂପନ ଦେଓଲ ବଜାଜ (ଶ୍ରୀମତୀ) ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ କନୱାର ପାଲ ସିଂହ ଗିଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ* [1995] 6 ଏସସିସି 194 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ "ଏଫଆଇଆର୍ ବା ଅଭିଯୋଗକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ସମୟରେ, ମାନ୍ୟବର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେଥିରେ ଥିବା ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ଭାବନା, ବିଶ୍ୱସନୀୟତା ବା ଯଥାର୍ଥତା ବିଷୟରେ କୌଣସି ଗଭୀର ତଦନ୍ତ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।"

କେତେକ ମାମଲାରେ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିବାଦ ପ୍ରାଥମିକ ଭାବରେ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିକାର, ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ମାଧ୍ୟମରେ ମିଳିପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲା ଚଳାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ । *ମାଧବରାଓ ଜିୱାଜିରାଓ ସିନ୍ଧିଆ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ସମ୍ଭାଜିରାଓ ଚନ୍ଦ୍ରୋଜିରାଓ ଆଙ୍ଗ୍ରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* [1988] 1 ଏସ. ସି. ସି. 692 ସୂଚିତ ମାମଲାରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରର ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ, ଯଦି ଦେୱାନୀ ତ୍ରୁଟି ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ ଅପରାଧର ଉଭୟ ମାମଲା ରହିଥାଏ, ତେବେ କିଛି ସ୍ଥିତିରେ ଏହା ମୁଖ୍ୟତଃ ଦେୱାନୀ ତ୍ରୁଟି ହୋଇପାରେ ଏବଂ ତାହା ଫୌଜଦାରୀ ଅପରାଧ ହୋଇପାରେ କିମ୍ବା ନହୋଇପାରେ ମଧ୍ୟ । ଏହା ଏକ ନ୍ୟାସ ସହ ଜଡ଼ିତ ମାମଲା ଥିଲା । ସ୍ଥାପନକାରୀଙ୍କ ସମେତ ତିନି ଜଣ ନ୍ୟାସୀ ଥିଲେ । ଏକ ବିଶାଳ ଗୃହ ନ୍ୟାସ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଂଶବିଶେଷ ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତା ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକାରୀ ନ୍ୟାସର ସଚିବ ଏବଂ ପରିଚାଳକ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ନ୍ୟାସର ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ଘର ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିଲା । ଭଡାଟିଆ ଜଣକ ଘର ଖାଲି କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ନ୍ୟାସର ଦୁଇଜଣ ଅଧିକାରୀ, ଜଣେ ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କରି ସେହି ଘର ପାଇଁ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କ ନାମରେ ଏକ ନୂଆ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଦଲିଲ୍, ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟଜଣେ ନ୍ୟାସୀ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ଅଭିଯୋଗ ଆଗତ କରି ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 34 ଏବଂ 120-B ସହିତ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ଧାରା 406, 467 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ ହୋଇଛି । ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ଧାରା 482 ଅନୁଯାୟୀ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁଇ ଅଭିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମାମଲାରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ।ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ହିଁ ଅଦାଲତ ଏହିପରି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରିଛନ୍ତି:

> "ଯଦିଓ ବିଶ୍ୱାସ ଭଙ୍ଗ ମାମଲା, ଉଭୟ ଏକ ଦେୱାନୀ ତ୍ରୁଟି ଏବଂ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ଅପରାଧ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏପରି କିଛି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ମୁଖ୍ୟତଃ ଏକ ଦେୱାନୀ ତ୍ରୁଟି ହେବ ଏବଂ ଏହା ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ଅପରାଧ ହୋଇପାରେ କିମ୍ବା ହୋଇନପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଟି ଏପରି ଏକ ମାମଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଯଦି କିଛି ହୋଇଥାଏ, ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଦେୱାନୀ ତ୍ରୁଟି ଭାବେ ଗଣ୍ୟ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଫୌଜଦାରୀ ଅପରାଧର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକର ଅଭାବ ଏଥିରେ ରହିଛି । ନ୍ୟାସ ଦଲିଲ ସମେତ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଦଲିଲ, ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ପରର ପତ୍ରାଚାର, ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ଯୁକ୍ତି, ସ୍ଥାପନକାରୀ ଏବଂ ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମାଆ-ପୁଅ ଭଳି ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ପର୍କ ଓ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥିବା ତିକ୍ତତା, ଏବଂ ସହ-ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ପତ୍ନୀଙ୍କର ଉକ୍ତ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱରେ ଆଉ କୌଣସି ଆଗ୍ରହ ନଥିବା ବିଷୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ଯେ, ଏହି ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲାକୁ ଆଉ ଅଧିକ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିକଟରେ ସମାଧାନ ହୋଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ମାମଲା *ଟ୍ରିସନ୍ସ କେମିକାଲ୍ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରି ବନାମ ରାଜେଶ ଅଗ୍ରୱାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, [1999] 8 SCC 686 ମାମଲାରେ, ଅଭିଯୋଗକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲା ଯେ ଅନ୍ୟ ଏକ କମ୍ପାନୀର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକମାନେ ବଜାର ଦରଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟରେ "ଭଜା ସୋୟାବିନ୍ ରସ" ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ଅଭିଯୋଗକାରୀ କମ୍ପାନୀକୁ ଆଗୁଆ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଚେକ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ତଥାପି, ଅଭିଯୁକ୍ତ ବହୁତ ନିମ୍ନମାନର ଏବଂ ଖରାପ ଗୁଣବତ୍ତାର ସାମଗ୍ରୀ ଯୋଗାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକାରୀ 17 ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର କ୍ଷତି ସହିଛନ୍ତି । ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଗୁଣବତ୍ତାଯୁକ୍ତ ସାମଗ୍ରୀ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ ବୋଲି ଉପସ୍ଥାପନା ଉପରେ ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 420-A ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧ କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗ କରି ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ଅଭିଯୋଗ ଆଗତ କରାଯାଇଥିଲା । ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ଏହି ଅଭିଯୋଗକୁ ସିଆର.ପି.ସି.ର ଧାରା 156 (3) ଅନୁଯାୟୀ ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକମାନେ ଅଭିଯୋଗକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ବିବାଦଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା, ତେଣୁ କୌଣସି ଅପରାଧିକ ମାମଲା ଚଳାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ତର୍କକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।କିନ୍ତୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ରାୟର ପାରା 8 ଏବଂ 9 ରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି:

> "......................କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ରୂପରେଖ କେବଳ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ତାହା ଫୌଜଦାରୀ ରୂପକୁ ହରାଇପାରିବ ନାହିଁ ।
>
> ....
>
> ....
>
> ଯେତେବେଳେ ବିବାଦୀୟ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଏକ ଅପରାଧ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଥିବା ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲାର ଏକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଆମେ ମନେକରୁନାହୁଁ । ଚୁକ୍ତି ଭଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ପକ୍ଷକୁ ନିଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥତା ହେଉଛି ଏକ ପ୍ରତିକାର କିନ୍ତୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ମଧ୍ୟସ୍ଥତା କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଯାହା ଏକ ଅପରାଧ ଅଟେ, ଯଦ୍ୟପି ସେହି ସମାନ କାର୍ଯ୍ୟ ଚୁକ୍ତିନାମା ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିର୍ବାହ କରିବା ସହିତ ଜଡିତ ହୋଇପାରେ । ତେଣୁ, ଅଭିଯୋଗକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଖାରଜ କରିଦେବା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ନୁହେଁ । ତଦନ୍ତ ସଂସ୍ଥାକୁ ଅଭିଯୋଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିସରକୁ ଯିବା ଏବଂ ନିଜସ୍ୱ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସ୍ୱାଧୀନତା ମିଳିବା ଉଚିତ ଥିଲା । ଏପରି ତଦନ୍ତକୁ ପୂର୍ବରୁ ବନ୍ଦ କରିବା କେବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚରମ ପରିସ୍ଥିତିରେ ହିଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବ ।"

ପ୍ରତିଭା ରାଣୀ ବନାମ ସୁରଜ କୁମାର, [1985] 2 ଏସସିସି 370 ମାମଲାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ତଥା ଫୌଜଦାରୀ ପ୍ରତିକାର ଉପଲବ୍ଧ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ମକଦ୍ଦମାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ରୋକାଯାଇପାରିବ କି । ଏହି ମାମଲାରେ, ମାମଲାଟି ସ୍ତ୍ରୀଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ସହ ଜଡ଼ିତ । ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ, ଶ୍ୱଶୁର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନେ ବିବାହ ସମୟରେ ତାଙ୍କ

ପିତାମାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଳଙ୍କାର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମୂଲ୍ୟବାନ ସାମଗ୍ରୀର ଆତ୍ମସାତ କରିଛନ୍ତି । ଅଭିଯୋଗକାରୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଯୌତୁକ ସାମଗ୍ରୀ ତାଙ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଅସଦାଚରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଶେଷରେ ଯୌତୁକ ସାମଗ୍ରୀ ଫେରସ୍ତ ନକରି ସେ ତାଙ୍କୁ ଘରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଫୌଜଦାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 482 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ବିବିଧ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଅଭିଯୁକ୍ତ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ବିବାଦଟି ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା ଏବଂ କୌଣସି ଫୌଜଦାରୀ ମକଦ୍ଦମା ହେବ ନାହିଁ । ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ପାରା 21 ର ପୃଷ୍ଠା 382 ରେ ନିମ୍ନମତେ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି:-

> " ...... ଏପରି ଅନେକ ମାମଲା ଅଛି ଯେଉଁଠାରେ ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଆଇନ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଚାଲିପାରେ । ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରତିକାର ପରସ୍ପରଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା ନୁହଁନ୍ତି, ବରଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ସମବ୍ୟାପକ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟତଃ ନିଜର ବିଷୟବସ୍ତୁ ତଥା ପରିଣାମ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ରାଷ୍ଟ୍ର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପରାଧ କରୁଥିବା ଅପରାଧୀକୁ ଦଣ୍ଡିତ କରିବା, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅପରାଧ ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ପରେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଧୀନତାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଏ ଏବଂ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଏ । ତେବେ ଅଗ୍ନିକାଣ୍ଡ, ଦୁର୍ଘଟଣା ଇତ୍ୟାଦି ମାମଲାରେ ଅପରାଧୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଦେୱାନୀ ପ୍ରତିକାରକୁ ଆଦୌ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ଘଟଣା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ପ୍ରତିକାର ଉପଲବ୍ଧ ଥାଏ, ତେବେ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଭାବିବା ଏକ ଭୁଲ୍ ଧାରଣା ଅଟେ । ଏହି ଦୁଇ ପ୍ରକାରର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟବସ୍ତୁ, ପରିସର ଏବଂ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ...."

ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଆଧାରରେ ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ । ଯେତେବେଳେ କେହି ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ଆଘାତ କରନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଉଭୟ ଦେୱାନୀ ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିକାର ଥାଇପାରେ । ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ଆଘାତ, ଦେୱାନୀ ଦାବି କରିବାର ଆଧାର ହୋଇପାରେ ଏବଂ ଫୌଜଦାରୀ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ କିଛି ଅପରାଧର ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟ ଗଠନ କରିପାରେ । ଯେତେବେଳେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମ୍ପତ୍ତି ସହିତ ଜଡିତ କାରବାରରୁ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, ପୀଡ଼ିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷତି କିମ୍ବା କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାର ଅଧିକାର ଥାଇପାରେ ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ, ଅପରାଧିକ ବିଶ୍ୱାସ ଭଙ୍ଗ କିମ୍ବା ଠକେଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବା ଅପରାଧୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ । ଏଠାରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ମୁଖ୍ୟ ଅପରାଧ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 420 ଅନୁଯାୟୀ ଅପରାଧ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ତାଙ୍କୁ ଠକିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ଅସାଧୁ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରତାରଣାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଏକ ମିଥ୍ୟା କଥାକୁ ସତ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରାଇବା, ଯେଉଁ ମିଥ୍ୟା କଥାଟି ପ୍ରକୃତରେ ଭୁଲ ବୋଲି ପ୍ରତାରକ ଜାଣିଥାଏ ବା ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଅପରାଧ କରିବା ସମୟରେ ଏକ ଜାଲିଆତି ଏବଂ ଅସାଧୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କୌଣସି ଇଚ୍ଛାକୃତ ମିଥ୍ୟା ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବାର କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନାହିଁ । ଏପରିକି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମତରେ, ପକ୍ଷମାନେ ଏକ ବୈଧ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ଚୁକ୍ତିନାମା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ

ସେମାନଙ୍କର ଚୁକ୍ତିଭିତ୍ତିକ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗରେ ଏପରି କୌଣସି ଆରୋପ ନାହିଁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କୌଣସି ଜାଲିଆତି ବା ଅସାଧୁ ପ୍ରଲୋଭନ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ଅଲଗା ହୋଇଥିଲେ । ଏହା ଏକ ସ୍ୱୀକୃତ ଆଇନ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନ ଯେ, ଜଣେ ସଚ୍ଚୋଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଚୁକ୍ତି କଲାବେଳେ ତାହା ପୂରଣ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ଚୁକ୍ତିରୁ ଆର୍ଥିକ ଲାଭ ଉଠାଇବା ପରେ ଦେୟ ପରିଶୋଧ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୁଏ, ତେବେ ତାହା ସର୍ବଦା ପ୍ରତାରଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତେବେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର ଏପରି କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ନାହିଁ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ କୌଣସି ପ୍ରତାରଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଲୋଭନ କିମ୍ବା ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ମିଥ୍ୟା ବର୍ଣ୍ଣନା ଦ୍ୱାରା ସେହି ବସ୍ତୁଟିକୁ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି । ଆମକୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ, ଯଦିଓ କିଛି କିସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଖିଲାପ କରିଛନ୍ତି, ମୂଲ୍ୟ ବାବଦକୁ ବହୁତ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପୈଠ କରିଛନ୍ତି ।

ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଆଧାରରେ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାରବାରରେ ପ୍ରତାରଣାର ଏକ ଉପାଦାନକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା କଷ୍ଟକର, ଯେତେବେଳେ କି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଧିକାରୀ ସ୍ତରୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁକୁ ଜବତକରି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବାର ଏକ ପରୋକ୍ଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ ଏବଂ ଆମେ ଏହିପରି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ ।

ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ବିନା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ବି. ଏସ୍. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।